

Sygn. akt I ACa 464/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 października 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący	:	SSA Irena Ejsmont - Wiszowata
Sędziowie	:	SSA Elżbieta Borowska SSO del. Grażyna Wołosowicz (spr.)
Protokolant	:	Urszula Westfal

po rozpoznaniu w dniu 26 października 2016 r. w Białymstoku

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **w W.**

przeciwko **S. B. i M. W.**

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Białymstoku

z dnia 9 lutego 2016 r. sygn. akt I C 943/15

I. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie I i II o tyle, że zastrzega, że pozwanej M. W. przysługuje prawo do powołania się w toku postępowania egzekucyjnego na ograniczenie jej odpowiedzialności do nieruchomości położonej w S. przy ul. (...) oznaczonej numerem geodezyjnym (...) o pow. 0,1354 ha, dla której w Sądzie Rejonowym w Sokółce IV Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzona jest księga wieczysta nr (...) oraz do kwoty 325.000 zł;

II. zasądza od pozwanej M. W. na rzecz powoda (...) w (...).800 (dziesięć tysięcy osiemset) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w instancji odwoławczej.

(...)

UZASADNIENIE

Powód (...) z siedzibą w W. pozwem z dnia 09.06.2015 r. wnosił o orzeczenie nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu nakazowym, iż pozwani M. B. (obecnie W.) i S. B. mają zapłacić stronie powodowej solidarnie w ciągu dwóch tygodni od doręczenia nakazu kwotę 247.701,75 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia

wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztami postępowania według norm przepisanych, w tym kosztami zastępstwa procesowego i poniesionej opłaty skarbowej. W przypadku wyznaczenia przez przewodniczącego rozprawy z powodu braku podstaw do wydania nakazu zapłaty, lub w wypadku wniesienia przez stronę pozwaną zarzutów, powód wnosił o zasądzenie od pozwanych na rzecz strony powodowej solidarnie kwoty 247.701,75 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztami postępowania według norm przepisanych, w tym kosztami zastępstwa procesowego i poniesionej opłaty skarbowej.

Pozwany S. B. nie zajął stanowiska w sprawie. Pozwana zakwestionowała skuteczne wykazanie przez złożenie umowy cesji przejścia na powoda wierzytelności od (...) S.A. Podała, iż sam wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu ma walor tylko dokumentu prywatnego, zatem powód nie wykazała należycie wysokości roszczenia w tym zakresie. Jej zdaniem załącznik do umowy jest niewiarygodny. Wniosła o oddalenie powództwa w zakresie odsetek, które – w jej ocenie – nie zostały wykazane i prawidłowo wyliczone. Nadto podniosła zarzut przedawnienia roszczenia. Podała, że orzecznictwo SN wskazuje, iż działania banków na podstawie (...) i nadanych klauzul wykonalności, nie przerywają biegu przedawnienia roszczeń jeśli umowa cesji wierzytelności została przeniesiona na fundusz, który bankiem nie jest. Powołała się przy tym na wyrok SN z 19.11.2014 r. wydany w sprawie II CSK 196/14 i uchwałę SN z 02.04.2004 r. III CZP 9/04, z których wynika, że wobec funduszy okres przedawnienia to 3 lata, ale należy go liczyć od momentu wypowiedzenia umowy a nie od momentu nadania klauzuli wykonalności (...), wszczęcie egzekucji jest uprawnieniem przysługującym wyłącznie dla banku.

Wyrokiem z dnia 9 lutego 2016 roku Sąd Okręgowy w Białymstoku (zaocznym w stosunku do pozwanego S. B.) zasądził solidarnie od pozwanych S. B. I M. W. kwotę 247 701,75 złotych wraz z ustawowymi odsetkami w stosunku rocznym od dnia 17 czerwca 2015 roku i od dnia 1 stycznia 2016 roku tytułem opóźnienia w terminie płatności do dnia zapłaty (punkt I.) oraz zasądził od pozwanych solidarnie na rzecz powoda kwotę 19 603 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 7 217 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (punkt II.).

Z ustaleń poczynionych przez Sad Okręgowy wynikało, że strony pozwani w dniu 05.10.2006 r. z Bankiem (...) S.A. zawarły umowę o kredyt mieszkaniowy nr (...) (k. 4-14 akt). Spłata umowy zabezpieczona została wpisem ograniczonego prawa rzeczowego w postaci hipoteki umownej zwykłej w kwocie 260.000,00 zł oraz hipoteki kaucyjnej do kwoty 65.000,00 zł na nieruchomości, dla której Sąd Rejonowy w Sokółce IV Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi KW Nr (...).

W związku z niedotrzymaniem przez pozwanych terminów płatności, Bank wypowiedział umowę dnia 22.09.2010 r. (wypowiedzenie umowy kredytu k. 15-16) i następnie wystawił dnia 05.12.2011 r. Bankowy Tytuł Egzekucyjny Nr (...) ((...) nr (...) k. 17), który dnia 18.01.2012 został opatrzony klauzulą wykonalności przez Sąd Rejonowy w Sokółce I Wydział Cywilny (postanowienie Sądu Rejonowego w Sokółce z dnia 18 stycznia 2012 r.). Zgodnie z (...), na dzień 05.12.2011 r. pozwani byli zobowiązani do spłaty zadłużenia z tytułu należności głównej - 247.701,75 zł, odsetek - 79.127,07 zł, kosztów - 227,06 zł. Dalsze odsetki bank naliczał według zmiennej stopy procentowej obowiązującej w (...) S.A., stanowiącej każdorazowo czterokrotność wysokości stopy kredytu lombardowego NBP. Pozwani nie kwestionowali zasadności ani wysokości zadłużenia, czego wyrazem była umowa ugody z dnia 25.11.2009 r. (umowa ugody z dnia 25.11.2009 r. k. 26, pismo pozwanych z dnia 18.10.2007 k. 30). Z powodu zaległości w płaceniu rat (...) Bank (...) S.A. wypowiedział pozwanym umowę ugody (wypowiedzenie z dnia 22.09.2010 r. k. 29).

Na postawie w/w tytułu wykonawczego Bank (...) S.A. prowadził postępowania egzekucyjne pod sygn. akt KM 397/12 i KM 1001/13. Egzekucję pod sygn. KM 397/12 wszczęto dnia 18.02.2012 r. (wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego z dnia 18.02.2012 r. k. 21), umorzono zaś wobec stwierdzenia bezskuteczności egzekucji dnia 19.06.2013 r. (postanowienie Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Sokółce B. C. z dnia 19.06.2013 r. k. 25). Egzekucję pod sygn. KM 1001/2013 wszczęto 17.09.2013 r. (wniosek o wszczęcie postępowania z dnia 17.09.2013 r. k. 19-20), umorzono zaś wobec stwierdzenia bezskuteczności egzekucji dnia 31.12.2013 r. (postanowienie Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Sokółce B. C. z dnia 19.06.2013 r. k. 24).

W dniu 17.09.2013 r. (...) S.A. na mocy umowy cesji zbyła wierzytelność wynikającą z umowy nr (...) na rzecz (...) z siedzibą w W., zarządzanym przez (...) (zawiadomienia o cesji k. 31-32, wezwania do zapłaty k. 33-34, wyciąg z umowy cesji wierzytelności z dnia 17.09.2013 r. wraz z wyciągiem z załącznika k. 51-60).

Powód wystąpił do Sądu Rejonowego w Sokółce V Wydział Ksiąg Wieczystych o zmianę wierzyciela hipotecznego na nieruchomości KW Nr (...). Sąd Rejonowy dokonał zmiany wpisu poprzez ujawnienie zmiany wierzyciela hipotecznego na przedmiotowej nieruchomości – z (...) S.A. na powoda (wydruk zwykły KW Nr (...) z ekw.gov.pl k. 38-41). Powód w dniu 09.06.2015 r. wystawił wyciąg z ksiąg rachunkowych w którym stwierdził, iż w księgach Funduszu istnieje wymagalne zadłużenie wobec pozwanego w kwocie 477.818,04 zł (wyciąg z ksiąg rachunkowych z funduszu sekurytyzacyjnego (...) Nr (...)). Pomimo wezwań do zapłaty, pozwani nie uiszcili należności.

Zdaniem Sądu Okręgowego powództwo zasługiwało na uwzględnienie, ponieważ strona powodowa wykazała faktyczne przejście uprawnień z umowy o kredyt hipoteczny zawartej pomiędzy (...) S.A. a pozwanymi, na swoją rzecz. Wskazywał, że wbrew wywodom pozwanej, strona powodowa wykazała w sposób dostateczny, że służy jej wierzytelność wobec pozwanych w określonej w pozwie wysokości, a w szczególności że doszło do skutecznych czynności przenoszących wierzytelność z pierwotnego kontrahenta pozwanego na stronę powodową. Sąd I instancji stwierdził, że zgodnie z art. 509 § 1 k.c., którym wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (§ 2 art. 509 k.c.). Na skutek przelewu wierzytelność cedenta (dotychczasowego wierzyciela) przechodzi na cesjonariusza (nabywcę wierzytelności) w takim stanie, w jakim dotychczas istniała. Zasadniczo cesja nie wpływa na kształt wierzytelności, zmienia się jedynie podmiot uprawniony do żądania świadczenia.

Zdaniem Sądu Okręgowego z dołączonej przez stronę powodową umowy przelewu wierzytelności zawartej pomiędzy (...) S.A. a powodem dostatecznie wynikało, iż jej przedmiotem jest wierzytelność przysługująca wobec pozwanego. Umowa ta bowiem określa jako swój przedmiot wierzytelności pieniężne szczegółowo określone w załącznikach, a załącznik dołączony do niej w dostateczny i jednoznaczny sposób zidentyfikował wierzytelność przysługującą wobec pozwanych, będącą przedmiotem przelewu.

Sąd I instancji stwierdził następnie, że nie mógł odnieść skutku zarzut pozwanej odnośnie błędnego naliczenia przez powoda odsetek, albowiem powód wnosił o zasądzenie roszczenia z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia wniesienia pozwu. Jego zdaniem nieskuteczny okazał się też podniesiony przez pozwaną zarzut przedawnienia roszczenia. Wywodził, że art. 123 § 1 pkt 1 k.c. stanowi, że bieg terminu przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia. Powołany przepis nie określa przesłanek jakim powinna odpowiadać dana czynność, aby mogła skutecznie przerwać bieg terminu przedawnienia. Nie ulega jednak wątpliwości, że chodzi tu o przedsięwziętą bezpośrednio we wskazanym w przepisie celu czynność nie kogokolwiek i przeciwko komukolwiek, ale czynność podjętą przez strony stosunku prawnego, leżącego u podstaw przedawniającego się roszczenia. Art. 124 k.c. stanowi, że po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo, a w razie przerwania przedawnienie przez czynność w postępowaniu przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju, przedawnienie nie biegnie na nowo, dopóki postępowanie to nie zostanie zakończone. Oznacza to, że przez czas trwania tego postępowania bieg przedawnienia, z korzyścią dla wierzyciela, pozostaje zwieszony.

W przedmiotowej sprawie Sąd Okręgowy uznał, że roszczenie powoda nie uległo przedawnieniu. Wskazywał, że przerwany przez wniosek o nadanie klauzuli wykonalności bieg trzyletniego terminu przedawnienia rozpoczął się na nowo z chwilą wydania w tym postępowaniu postanowienia o nadaniu klauzuli wykonalności dnia 18.01.2012 r. – i nie zakończył się przed wniesieniem pozwu, gdyż został przerwany przez wszczęcie postępowania egzekucyjnego KM 397/12 dnia 18.02.2012 r., a następnie umorzenie tego postępowania postanowieniem z dnia 19.06.2013 r. Powód

zawierając w dniu 17 września 2013 r. umowę przelewu nabył wierzytelność nieprzedawnioną, doprowadził też do przerwania biegu przedawnienia na swoją korzyść występując z pozwem o zapłatę dnia 17.06.2015 r.

O kosztach Sąd Okręgowy orzekł w oparciu o art. 98 k.p.c. w zw. z art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2010 r. nr 90, poz. 594 ze zm.), zaś wysokość wynagrodzenia pełnomocnika ustalił w oparciu o § 6 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U.2013.461 j.t.).

Apelację od wyroku Sądu Okręgowego w Białymstoku z dnia 9 lutego 2016 roku wniosła pozwana M. W., która zaskarżyła ww. wyrok w całości. Wskazanemu orzeczeniu zarzuciła:

1. naruszenie przepisów, które miało istotny wpływ na rozstrzygnięcie sprawy, tj. naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. poprzez wyciągnięcie z materiału dowodowego, wbrew zasadom swobody sędziowskiej, wniosków z niego nie wynikających, a polegających na przyjęcie, że:

a) **powodowi bezspornie przysługiwała dochodzona pozwem wierzytelność, podczas gdy brak wiarygodnego dowodu przejścia wierzytelności z wierzyciela pierwotnego na powodowy fundusz bowiem umowa cesji nie precyzuje cedowanej wierzytelności,**

b) **powód wykazał należycie jaka kwota wierzytelności mu przysługuje, podczas gdy wyciąg z ksiąg rachunkowych powodowego funduszu, jest tylko dokumentem prywatnym, za pomocą którego nie sposób bezspornie wykazać wysokości dochodzonej wierzytelności,**

c) **załącznik do umowy cesji spełnia kryteria wiarygodności, podczas gdy ocena tegoż załącznika z uwzględnieniem zasad logiki i doświadczenia życiowego wskazuje, że nie precyzuje on dostatecznie z czego wynikać ma kwota wierzytelności w załączniku tym wskazana, a tym samym czy konkretnie ta wierzytelność została skutecznie przelana na nowego wierzyciela, nadto załącznik ten stanowi tylko wydruk elektroniczny niepodpisany przez strony umowy cesji,**

d) **powód dochodzi pozwem wierzytelności nieprzedawnionej, podczas gdy działania wierzyciela pierwotnego w oparciu o bankowy tytuł egzekucyjny zaopatrzonej w klauzulę wykonalności nie przerwały względem powodowego funduszu biegu terminu przedawnienia roszczeń, bowiem na podstawie bankowych tytułów egzekucyjnych zaopatrzonej w klauzule wykonalności mogą działać tylko i wyłącznie banki, zatem brak podstaw do przenoszenia skutków prawnych tych działań na inne podmioty, w tym fundusze sekurytyzacyjne, co winno prowadzić do wniosku, że roszczenie powoda jest przedawnione;**

2. naruszenie przepisów prawa materialnego, tj.:

a) **art. 124 § 1 k.c. poprzez jego błędne zastosowanie i art. 509 § 2 k.c. poprzez jego błędną wykładnię wskutek przyjęcia, że działania wierzyciela pierwotnego (banku) w postaci wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego i uzyskania dla niego klauzuli wykonalności, wszczęcie i umorzenie egzekucji komorniczej przerwały bieg przedawnienia roszczeń i przerwany tymi działaniami bieg przedawnienia przeniósł się na relację powodowego funduszu (nie będącego bankiem) z pozwana, co spowodowało bieg przedawnienia na nowo, podczas gdy powodowy fundusz nie jest bankiem, a zatem nie może korzystać ze skutków działań banku w oparciu o ww. tytuł wykonawczy, a tym samym wobec powodowego funduszu termin przedawnienia nie został przerwany i nie biegł na nowo,**

b) **art. 117 § 2 zd. pierwsze k.c. poprzez jego niezastosowanie wskutek błędnego przyjęcia, że roszczenie powoda nie uległo przedawnieniu, co w konsekwencji doprowadziło Sąd I instancji do błędnego wniosku, że pozwana nie może uchylić się od zaspokojenia roszczenia powoda.**

Wskazując na powyższe zarzuty, wnosila o:

- 1) **zmianę zaskarżonego wyroku w całości poprzez oddalenie powództwa,**
- 2) **zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów procesu za obie instancje, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.**

SĄD APELACYJNY ZWAŻYŁ, CO NASTĘPUJE:

Apelacja powodów zasługiwała na uwzględnienie w części.

Sąd Apelacyjny podziela ustalenia faktyczne Sądu Okręgowego poczynione w niniejszej sprawie oraz uznaje je za własne, natomiast nie podziela oceny prawnej Sądu Okręgowego w zakresie w jakim Sąd I instancji stwierdza, że nieskuteczny okazał się podniesiony przez pozwaną zarzut przedawnienia roszczenia w sferze obligacyjnej.

Odnosząc się do zarzutów podniesionych przez Skarżącą w wywiedzionej apelacji w ocenie Sądu Apelacyjnego nie sposób zgodzić się z Pozwaną, że w sprawie brak jest wiarygodnego dowodu przejścia wierzytelności z wierzyciela pierwotnego na powodowy Fundusz. Do akt złożona została bowiem umowa sprzedaży wierzytelności z dnia 17 września 2013 roku wraz z załącznikiem w postaci wyciągu z wykazu wierzytelności, w którym wierzytelność dochodzona pozwem została wskazana. Na mocy ww. umowy powód nabył zatem od (...)w W. wierzytelność wobec Pozwanych wynikającą z zawartej przez nich w dniu 5 października 2006 roku umowy kredytu mieszkaniowego Własny K. nr (...).

Zgodzić się należy ze Skarżącą, że wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego stanowi wyłącznie dokument prywatny w rozumieniu art. 245 k.p.c. Podkreślenia jednak wymaga, że dokument prywatny jest jednym z dowodów wymienionych w kodeksie postępowania cywilnego i podlega ocenie tak jak wszystkie inne dowody. Może więc wbrew sugestii Pozwanej stanowić podstawę ustaleń faktycznych i wyrokowania oraz być oceniany według ogólnych zasad oceny dowodów, a więc kryteriów wskazanych w art. 233 § 1 k.p.c. (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 września 2011r. II CSK 710/10, LEX nr 1129100).

Zgodzić się natomiast należało ze Skarżącą, że Sąd Okręgowy błędnie przyjął, że działania wierzyciela pierwotnego (banku) w postaci wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego i uzyskania dla niego klauzuli wykonalności oraz wszczęcie i umorzenie egzekucji komorniczej przerwały bieg przedawnienia oraz że przerwany tymi działaniami bieg przedawnienia przeniósł się na relację powodowego Funduszu (nie będącego bankiem) z Pozwaną. W tym kontekście podkreślenia wymaga, iż faktycznie w przypadku wierzytelności objętej bankowym tytułem wykonawczym, sytuacja prawna cesjonariusza kształtuje się odmiennie od sytuacji prawnej nabywcy wierzytelności objętej innym tytułem wykonawczym. Wynika to bowiem z faktu, że uprawnienie do wystawienia bankowego tytułu wykonawczego przysługiwało na mocy odpowiednich przepisów ustawy Prawo bankowe – tylko bankom i tylko na ich rzecz mogła być nadana klauzula wykonalności. Cesjonariusz nie mógł kontynuować egzekucji wszczętej przez bank, bo w postępowaniu egzekucyjnym nie ma zastosowania art. 192 pkt. 3 k.p.c., a więc fundusz sekurytyzacyjny nie mógł powołać się na bankowy tytuł egzekucyjny, przejście uprawnień i uzyskać klauzulę wykonalności na podstawie art. 788 § 1 k.p.c. (vide: uchwała Sądu Najwyższego z dnia 2 kwietnia 2004 r., III CZP 9/04, Legali). Fundusz był bowiem zmuszony ustalić istnienie roszczenia w drodze procesu sądowego, uzyskać nowy tytuł wykonawczy i dopiero na tej podstawie egzekwować roszczenie.

Sąd Apelacyjny podziela stanowisko prezentowane przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 19 listopada 2014 r. w sprawie II CSK 196/14 oraz uchwale z dnia 29 czerwca 2016 roku w sprawie III CZP 29/16 (LEX nr 2067028), iż przerwanie biegu przedawnienia na podstawie art. 123 § 1 k.p.c. następuje pomiędzy stronami postępowania,

jeżeli z istoty łączącego je stosunku prawnego wynika, że są materialnie zobowiązane lub uprawnione, a więc skutek przerwania zachodzi tylko w podmiotowych i przedmiotowych granicach czynności podjętej przez wierzyciela. Oznacza to zaś, że nabywca wierzytelności nie będący bankiem – nabywa wierzytelność w swej treści i przedmiocie tożsamą z wierzytelnością zbywającego banku, ale nie wchodzi w sytuację prawną zbywcy wywołaną przerwą biegu przedawnienia i rozpoczęciem jego biegu na nowo. W wymienionych wyżej orzeczeniach Sąd Najwyższy trafnie wskazuje, że wyjątkowość przywileju wystawiania bankowego tytułu egzekucyjnego prowadzi do wniosku, że skoro nie może on być podstawą egzekucji na rzecz innych osób, niż w nim wskazane za wyjątkiem następstwa prawnego po stronie wierzyciela innego banku, to należy uznać, że również materialnoprawne skutki wszczęcia postępowania egzekucyjnego jako czynności wierzyciela – banku prowadzącej do przerwy biegu przedawnienia dotyczą wyłącznie tego wierzyciela, a nie dotyczą już nabywcy wierzytelności nie będącego bankiem.

W niniejszej sprawie istotne jest jednak i to, że wierzytelność dochodzona przez powoda została zabezpieczona hipoteką. Na nieruchomości Pozwanych położonej w S. przy ulicy (...) i oznaczonej numerem geodezyjnym (...) o powierzchni 0,1354 ha, dla której w Sądzie Rejonowym w Sokółce IV Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzona jest księga wieczysta nr (...), w której w Dziale IV wpisane są na rzecz wierzyciela hipotecznego (...) hipoteki: umowna zwykła w kwocie 260 000 złotych celem zabezpieczenia wierzytelności – kredytu udzielonego na budowę domu mieszkalnego położonego w S. przy ulicy (...) (umowa kredytu mieszkaniowego Własny K. nr (...) wraz z aneksem nr (...)) oraz hipoteka umowna kaucyjna w kwocie 65 000 złotych celem zabezpieczenia wierzytelności z tytułu odsetek i należności ubocznych od ww. kredytu. Pozwani złożyli oświadczenia o ustanowieniu hipotek na ww. nieruchomości w dniu 18 października 2007 roku (k. 41-41v. akt). To sprawia, że podniesienie przez Skarżącą zarzutu przedawnienia pociąga za sobą jedynie skutek w sferze obligacyjnej, nie pozbawia natomiast wierzyciela hipotecznego uprawnienia do zaspokojenia się z nieruchomości. Oznacza to zaś ostatecznie, że jeżeli dłużnik zgłosi zarzut przedawnienia, to będzie odpowiadał tylko rzeczowo, a sąd uwzględni powództwo ograniczając zgodnie z art. 319 k.p.c. jego odpowiedzialność do obciążonej nieruchomości.

W tym kontekście wskazać bowiem należy, że przepis art. 244 § 1 k.c. stanowi, że hipoteka jest ograniczonym prawem rzeczowym. Hipoteka nie ulega przedawnieniu. Właściciel nieruchomości obciążonej hipoteką, niezależnie od tego, czy jest też dłużnikiem osobistym, czy tylko rzeczowym, nie może bronić się zarzutem przedawnienia roszczenia wierzyciela hipotecznego o zaspokojenie się z nieruchomości.

Znajduje to potwierdzenie w art. 77 ww. ustawy, który w brzmieniu sprzed dnia 20 lutego 2011 roku stanowił, że przedawnienie wierzytelności zabezpieczonej hipoteką nie narusza uprawnienia wierzyciela hipotecznego do uzyskania zaspokojenia z nieruchomości obciążonej. Z przepisu tego wynika, że przedawnienie wierzytelności zabezpieczonej hipoteką pociąga za sobą tylko skutki w sferze obligacyjnej. Jeżeli dojdzie do przedawnienia wierzytelności zabezpieczonej hipoteką, to wierzyciel hipoteczny jest uprawniony do zaspokojenia się z nieruchomości obciążonej. W przypadku przedawnienia wierzytelności zabezpieczonej hipoteką wierzyciel hipoteczny może zaspokoić się z nieruchomości obciążonej niezależnie od tego czy jej właścicielem jest też dłużnik osobisty, czy tylko rzeczowy. Cytowany przepis jest wyjątkiem od art. 117 k.c., który odmiennie reguluje skutki przedawnienia roszczeń. Zgodnie bowiem z art. 117 § 2 k.c. dłużnik osobisty, może po upływie terminu przedawnienia, uchylić się od zaspokojenia roszczeń natomiast hipoteka chroni wierzyciela przed negatywnymi skutkami przedawnienia wierzytelności zabezpieczonej hipoteką. W konsekwencji należy stwierdzić, że jeżeli właściciel nieruchomości jest zarazem dłużnikiem osobistym, jak to ma miejsce w niniejszej sprawie – to przedawnienie dochodzonej wierzytelności – nie pozbawia wierzyciela hipotecznego uprawnienia do zaspokojenia się z nieruchomości do wysokości sumy hipotecznej (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 marca 2012 roku w sprawie II CSK 282/11, Legalis).

Z uwagi na powyższe, na zasadzie art. 386 § 1 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.

O kosztach procesu za drugą instancję orzeczono na podstawie art. 100 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c. i art. 109 k.p.c. i w zw. z § 10 ust. 1 pkt. 2) i w zw. z § 2 pkt. 7) rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. 2015.1804).mając na uwadze wynik postępowania odwoławczego

(...)